

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

JOSEPH F. HOOK.

ΟΛΟΥΚ, Ο ΔΥΝΑΤΟΣ!

'Ολούκ, τό μεγάλο βασιλικό φέιδι, πεινούσε, Είχε βγή από την κρυψώνα του για νά ζεστάθη στις πρότες άγτινες του άνοιξιτάκου ήλιου. Τα όπαλλινα ματιά του γυαλίσαν παραδενα μέσα στό μισοσκότσδο του δάσους. 'Αργά, δ' Όλούκ προχώρησε ώντας ένας άνοιγμα τών θαμνών, όπου έπεφτε δό ήλιος, έλειθερα. 'Έκει τέτυσε το μακρύ οδύμα του, για νά ξεμούδισουν οι μύντοι του. Έπειτ' από τη μακριά χειμεριή νάρκη του. Μά πολὺ γρήγορα τά κεντρίματα τής πείνας τόν έκαναν νά προχωρήσε πάλι για νά βρή τροφή. Γλυστρώντας, προχώρησε κάτω από τους πυκνούς θάμνους, κι' ή κρυάδα τής σκιάς του, τούς έφερε μια δύσαρεστη άνατριχιά στο μοδιάσμενο κορμό του. Γι' αυτό, σταν περνούσε σε μέρη πού τά χτυπούσε δό ήλιος, στοματίζοντας λίγο γιά συνέλθη. 'Έτοις έφθασε ώντας μεγάλο άνοιγμα, όπου όπήρχε μια έδινη και λύστη και μερικά ύπόστεγα. Λίγο πιο πέρα άκουγόταν ή βοή τού χειμάρρου τού Ολάιντ-Κατ-Κρήπη.

Πρόστα την καλύθα, άπάνω σ' ένα κοντάρι, κυμάτιζε ή 'Αμερικανική σημαία. Λίγο παρέκει, ένας άνδρας κυμάτιαζε τόν κορμό ένιος δένδρου.

Μά δ' Όλουκ δέν διέκοψε τήν πορεία του, άντικρυζόντας τον, γιατι τό βασιλικό φείδι ήταν πώς δό άνθρωπος αύτος δέν ήταν έχδρος του. Μία βουθή συμφωνία όπήρχε μεταξύ τους. 'Ο ένας δέν πείραζε τόν άλλον...

Ο 'Όλουκ τραβώντας ίσια πόδης τό ποτάμι. 'Ηδερε πώς έκει! Θα είρισκε άφαλλών, δύπως στα περασμένα χρόνια, άφορα νά βατράχη. Μά τώρα ή πορεία του ήταν διατητή. Προχωρούσε λίγο, κατόπιν κουλουριάσταν, στήκων ψηλό τό πλακούστωτο κεφαλή του, πάνω από τίς φέρες, έρριχε δόλγυρα τή ματιά του και προχωρούσε πάλι. Σέ μια τέτοια στιγμή, τό φείδι στάθηκε.. Είχε νοίωσε τή μωρούδια τού έχθρου του τή βαρειά μωρούδια πού σκορπίζουν γύρω τους οι κροταλίαι. Κι' άμεσας δ' Όλουκ άλλαξε πορεία. 'Εχοντας ώντας κέντρον τή μωρούδια τού κροταλία, άρχισε νά διαγράφη κύκλους, πού δλένεαν στένευαν.

Τέλος στάθηκε και κουλουριάστηκε.

Σ' ένος μόλις μέτρου απόστασι, μιά πέρδικα κλωσσούσε τ' αύγα τής. Λίγο παρέκει, ένας κροταλίας προχωρούσε πρός τό ποντί. Μά τή στιγμή που έπιαζόταν νά κτυπήση, στάθηκε άκινητο. Είχε ίδη τόν προσώπιον έχθρο του! 'Αμέσως άρχισε νά φεύγη έπειλαμένο μέτον τόν 'Όλουκ δοπίσω του. 'Άναμεσα στά ψηλά χορταριά, κάτω από τους θάμνους, γύρω στούς βράχους, τό ένα φείδι κυνηγούσε τ' άλλο!.. Μέ θανάτιο φόβο, δ' κροταλίας έφευγε. 'Εκανε χλιουσ-δυό έλιγμοις γιά νά γλυτώση, ώς δτους έφθασε στή βραχώδη άκτη τού ποταμού κι' άστικτα οιχτήκε στό νερό. Μά κι' έκει δ' Όλουκ τόν άκλούδης. Παγωμένα, μουδιασμένα, τό δυνατό ρεύμα παρέσυε τό δύνατον πάσιας πού στό τέλος τά πέταξε πάλι στή ίδια έχθη, από τή δύπως, μά τό κρίο νέρο τα είχε μουδιάσει και παραπλένειν, μ' έχθρικό βλεμμα, τό ένα φείδι κύττασε τ' άλλο!.. Σιγά-σιγά κάτω από τή θαλπορή τού ήλιου, τά φοβερός έποπτο συνήθισε. Μιά έλαφρά αύρα έφευγε τή μωρούδια τής άγριας μέντας, πού άθροινούσε έκει κοιτά. 'Ο κροταλίας τήν ίνωσε και σύρθηκε πρός ένα θάμνο, με την έπιδεια πως ο έχθρος θά έχαινε τή ζήνη του. Μά ή μωρούδια του ήταν δυνατότερη από τό δρώμα τής μέντας κι' δ' Όλουκ δέν γελαστήκε, άλλα άκλολούθησε τόν θανάτιμο έχθρο του. Συστειρωμένος, κουλουριασμένος κάτω από τό θάμνο, δ' κροταλίας περίενε. Και καπατλήτική ταχύτητα, άρχισε νά γυρίζει γύρω-γύρω στό θαμνό. Μέ κόπο τό κεφαλή τού κροταλία στριφογύριζε κι' απότο δόλοταχω, σαν σθωρά απάνω στόν άποντας της για νά παρακλουθώνει την κινήσης τού έχθρου. Και ξαφνικά δ' Όλουκ ζύγηξε! 'Ο κροταλίας άνοιξε τό άπαντο στόμα του για νά πέταξε τό φαρμάκι του, κροτάλισε και σφύρεις άγρια. Μό δέν πρόβτησε νά υπτήση, γιατι ταχύτερος δ' Όλουκ τον είχε όρπτει από τό σθέρο κι' άρχισε νά τυλιγετε γύρω στόν έχθρο του. Μάταια δ' κροταλίας προσπαθούσε νά έλευθερωθή, νά δαγκάση! Τό οδύμα τού 'Όλουκ έξακολου-

θυσε νά περιτυλίγεται γύρω στό σώμα τού έχθρου του. 'Η βαρειά μωρούδια πού άνειδε δό κροταλίας, άνακτασεύταν μέτη μωρούδια τής πατημένης μέντας και πλημμύριζε τήν άτμοσφαρα δόλγυρα. Σιγά-σιγά, οι σπασμοί τού κροταλία δρχίσαν νά λυστεύουν κάτω από τό φοβερό σφίγμα τού δυνατού έχθρου του, μά πέρασε μιά δύρα δόλοκληρη, ώς πού νά πάψουν έντελως. Και τότε μονάχα ε' Όλουκ χόρτασε τήν πείνα του!

'Ο Μπίλ Σέτον, δό δασονόμος, έπειτέσει μπροστά στήν καλύθα του, ωρίγησε τό φλογό του στό σταύλο, το τάσσει, κατόπιν πήγε και κατέθεσε μ' εύλαβεια τή σημαία από τό κοντάρι, τή στιγμή πού έπιαζε δό ήλιος. Τή δίπλωσε προσεκτικά και μπήγε στήν καλύθα του. 'Αφού έρκυνε τή σημαία μέσα σ' ένα σιδερένιο σεντόνικο, πήρε έναν κουβά για νά τάση νά φέρη νερό.

Πίσω από τήν καλύθα, βρισκόταν μιά δρόσερη τηγ-ή τό νερό δεξιούταν, δόλωσε τήν θέση της ποτάμης. Ο Μπίλ έκλειδωσε τό λούκετο, και τό άκουμπτε χάμημα στό τελευταίο σκαλοπάτι. Κατόπιν στάθηκε μια σιγμή στό κατώφλι, ώς δουτού νά συνθίσουν τά μάτια του στό σκοτάδι. Και τότε διέκρινε μέσα στό υπόγειο έναν σκιούρο, δό όποιος τόν κύτταζε άφοβα, σαν νά τον κορδύλευσε.

"Α! διασολάκο, έδω είσαι πάλι! φύνεις δό Μπίλ. 'Ανοιξες καινούργια τρύπα στή σέγη, έ; Έξω γρήγορα!... Ούστ!!..." Τό μικρό ζώο έφυγε τρομαγμένο, κι' δό Μπίλ, άφοβο γέμισε τόν κουβά, ήπειρε στήν καλύθα του. 'Ετοίμασε τό φαγητό του σιγοτραγουδούντας κι' έτοιμαζόταν νά τό σερβίρη, σταν, πίσα του, χωρίς νά τό άντιληφθη, ή πόρτα τής καλύθας άνοιξε άδορυθα.

Ψηλά τά χέρια! άκουστηκε μιά τραχεία φωνή, πού έκανε τόν Μπίλ νά γυρίστηκε μπροστά στή σέγη, πού έπιαζε τόν άποικο. Τό νέος, θέλοντας και μή, ύπηκουσε μπροστά στήν άπειλή τού δικού του τουφεκιού, τό όποιο κρατούσε στά χέρια του δό άπροσδοκήτος έπισκεπτής. Ο Μπίλ τόν άναγκωρισε άμεσως, και μέσα στά άγρια μάτια του διάσασε ένα βλέψια σφαντάρουσαν μίσους. Πρίν από έξη μήνες, δό Μπίλ Σέτον είχε άναγκαστή νά καταγγείλη τόν Μπλάκου. Πάρρη στής ράχες τού τόπου, γιατί, παρά τήν αύστηρα διαστραγή, έσκαλούσθησε νά κυνηγάει έλαφια μέσα στήν περιοχή τού υλοτομείου. Τώρα πού τό τοπείρη του βρισκόταν στά χέρια τού έχθρου του, τί δόλο μπορούσε νά κάνει, παρά τήν άπαντούση, έλπιζοντας πώς μά πρώτη εύκαιρια θα καταρθωνε νά τόν άφοτίση.

"Α! Θάδειξες φάνταστη διάρρηγα, γιατι νά άφησουν έλευθερο, έ; Μπλάκου; ράώθησε δό Μπίλ, προσπαθώντας νά φανάρι διδάφορος. —Καλή διαγωνή! Χά! Χά! κάγχασε δό Μπλάκου. Τόσο καλή μάλιστα, ποι' άταγκάστηκαν νά μέτη προσμονώσουν.. 'Οχι, φύλε μου, τώσκαστη! 'Ηρδα έδω κατ' εύθειαν, γιατι έσυ δέν θα μηλήσης και έρεις γιατί;

—Οχι! Είπε δό Μπίλ, μοιονότι τό καταλάβαινε πολύ καλά. Πιστί:

—Γιατί, έκτος τού διτή θέλω νά σ' εύχαριστησω για τή φυλάκιο μου, για τό ζερό ψωμι και τό νερό πού μοδινιάν, για τίς κακουσχέις μου, τή σκάληρη, κοπιαστική δουλειά πού μ' άναγκασάν νά κάνω, ήρθα και γιατί γιατί λογαριαστούμε! Θυμάσαι τί σου είπα: Πιος θά σέ σκοτώσω!

—Τό θυμάμαι, Μπλάκου! Μά τί σαν φταίω έγω! 'Ας φερόσουν όπως έπειρε και τότε δέν θα πήγαινες μέσα!

—Τά φερόματα μου δέν ένδιαφέρουν κανέναν! Μέσα στό κελλί τής φυλάκης, σέφεθηκα πολύ πώς νά έκδικηθω. Προσχώρησε έξω και τά χέρια ψηλά!

"Όταν βγήκαν από τήν καλύθα, δό Μπίλ είδε μπροστά στήν πόρτα διέταξε τόν Μπλάκου νά κατεβή στό υπόγειο, δό που ήταν

Μέ φρική είδε ένα άλλο φείδι νά κρέμεται από τή σκητή

πηγή.

—Μά τι θέλεις νά κάνης λοιπόν; ρώτησε δη Μπίλ φοβισμένος.
—Τώρα θά ίδης! Μέσα στό σακκιά έχω έναν ώρασό κροταλία,
άπο τού πού κυνηγούμε στήν περιφέρεια του Τίτετον, γιά τό
λίπος τους και τό δέρμα τους. Θα κάνετε συντροφιά τώρα έδω
μέσους...
Αέριοτας αυτά τά λόγια στο Μπλάκυ, μέ τό ένα χέρι τοποθέ-
τησε σέ μια προεξοχή τού βράχου ένα μικρό κομμάτι κερί και
τό θάνατο. Κατόπιν τού μαχαρί του έκοψε τό σπάγκο,
όποιο το σακκιά ήταν δεμένο, ώρα μέ τ' άλλο χέρι κρατούσε το
τουφέκι, σημαδεύοντας μ' αύτό τόν τρομοκρατημένο Μπίλ. Κι'
άμερους κατόπιν ώπισθοχώρησε, βγήκε άπο τό 'πόγειο και τό
κλείδωσε μέ τό λουκέττο.

—Χά! Χά! κράχασε όγρια μάτ' έξω. Τόν άκους πώς κροταλί-
ζει και σφυρίζει! "Οσο πιο όγριεμένος είνε, τόσο περισσότερο
φαρμάκι έχει!"

—Μπλάκυ! "Ανοίξε! φώναξε ο Λαζάρος, άπο φόβο. Εί-
νε φρίχτο, τερατώδες, αύτό πού κάνεις!... "Ανοίξε!...

—Είπα πώς θά σέ σκοτώσω! "Έγω κρατώ τό λόγο μου! Βλέ-
πεις πού έβαλα και φώς γιά νά διασκεδάσης λιγάκι. "Όταν
σθήση, τόσο!!! "Α! Προσδήτη!

Με τά μάτια γουρλωμένα άπο φρίκη, δη Μπίλ είδε τό κεφάλι
τού φειδιού νά βγαίνει από το σακκιά και κατόπιν τό σώμα του.
Τά μάτια του κροταλία έλαπαν άγρια κι' ή διχαλωτή γλώσσα
του χτυπούσε μανιασμένα. Τό φειδί σύρθηκε κοντά στόν Μπίλ,
στάθηκε, κουβαρίστηκε κι' έπινταστηκε νά χτυπήση.

Μ' ένα πήδημα δη Μπίλ βρέθηκε στήν άλλη άκρη τού υπογείου.
Κατόπιν μέ μια γρήγορη κίνηση, δρπαξε τό άναμμέ-
νο κερί και τόσαλε χάμω στό έδαφος. Ο απάτοιστος έρ-
πετό προσποτά στή μικρή φίδια τραβήχτηκε πίσω κι'
δρχισε νά παρακολουθή τόν Μπίλ γύρω-γύρηκε στό ύ-
πογείο.

Κάθε τόσο κουλουριαζόταν και χτυπούσε, μέ μια σ-
για φωνή φρίκης, δη Μπίλ τραβώταν πίσω! Μά πόσο
θά βραστούσε αύτό! "Όταν θά έσθην το κερί, θά έρτα-
νε τό τέλος του! "Ένας παγωμένος ίδρωτας τόν έλου-
ζε.. Μάτια προσπαθούσε νά βρή τρόπο νά ξεφύγη. Ή-
ταν παιομένος τό ποντίκι μέσα στή φάκα. 'Απ' έξω
τά σαρκαστικά γέλια τού Μπλάκυ άπαντασσαν στής φω-
νές τής φρίκης, στής παρακλήσεις τού Μπίλ!

Μά ξαφνικά, δη κροταλίας έπαψε νά παρακλουθή τόν
Μπίλ. Προσπαθούσε μάλιστα νά φύγη, νά κρυφτή! Μια
διατριχίλη περνούσε στό κορμί τού φειδιού, και παρα-
ξενεμένος ο νέος παρακολούθησε τό βλέμμα του... Πά-
νω στή στέγη, αύτό πή τρυπα πού είχε άνοιξει δη σκίου-
ρος, κρεμόταν ένα άλλο φείδι!!!

Προφανώς το ταΐρι τού πρώτου. Γιατί, θώσα λένε, οι
κροταλίαι διασχίζουν βουνά και κοιλάδες γιά νά συνχ-
τήσουν τό ταΐρι τους. Τό στόμα τού άλλου φειδιού ήταν
δράνοντο και σφύριζε απέλιητικά.

Ο Μπίλ, παραλυμένος από φόβο, στάθηκε άκινητος,
περιμένοντας τό τέλος του. Μά τότε συνέθη κάτι παρά-
ξενος. Τό δεύτερο φείδι, μ' ένα βαρύν κρότο, έπεσε χάμω,
έτελούγητη, κυνήγησε τό άλλο, ξανακουλουριάστηκε
και χύμησε έναντιον του. Μά μάτι νά χτυπήση, όπως κά-
νει νά κροταλίας, άρπαξε τόν κροταλίας από τό λαι-
μό και άρχισε νά τυλίγεται γύρω στό σώμα του που
σπαρταρούσε... Και τότε δη Μπίλ κατάλευσε....

Ήταν δη 'Ολούκ! 'Ο Όλούκ δυνατός, δη βασιλιγάς τών φειδι-
ών, δη διοίσος, νοιώθοντας από μακριά τή σαρκαστική μυρω-
διά τού έθυμο του, ζεκίνεται νά τόν βρή. Ο Μπίλ μέ κόπο συγ-
κράτησε μά φωνή θριάμβου.

—Τό βασιλικό φείδι! μουρμούρισε μέ θαυμασμό, κι' έγω πού
νόμιμα πάς ήταν ένας δεύτερος κροταλίας!!!

Έκεινή τή στιγμή τό κερί έσθησε. Ο Μπίλ στάθηκε μια στιγμή
συλλογισμένος και ξαφνικά μια φωτεινή ίδεα πέρασε από τό μυ-
αλό του. Προσποήθηκε τόν τρελλό. "Άρχισε νά τρέχη δόλγυρα,
να φωνάζη, νά κλαγά, νά χτυπά μέ τίς γροθιές του και νά κλωτσά
τή βαρειά πόρτα.

—Μπλάκυ! ούρλιαζε. Μπλάκυ! "Ανοίξε! Μέ δάγκασε... Πε-
θώναι, θώναι... 'Ωωω!...

—Μά αύτό, θηλεά κι' έγω, φίλε μου! Γι' αύτό σ' έκλεισα έκει!
Πέθωναι λοιπόν!

Σιγά-σιγά ή φωνές τού Μπίλ έσθησαν. Τίποτε δέν άκουγόταν
πεινά.

Ο Μπλάκυ τότε άνοιξε προσεκτικά τήν πόρτα και διέκρινε τό
ωδιανό τού Μπίλ πεσμένο σέ μια ζάρη. Τότε, άφηντας τό λου-
κέττο άπων στό σκαλοπάτι γιά νά πιστεύουν πώς δη Μπίλ είχε
κατεβή γιά νά πάρη νερό, κι' τώ: τυχαίως ένας κροταλίας τόν
δάγκασε, έκλεισε τήν πόρτα κι' άνεβηκε τής σκάλες.

Γι' αύτό δέν αντελθή πώς ή πόρτα άνοιξε πάλι άθρούσα κι'
σύτερο γύρισε νά κυττάρει, παρά μονάχα τή στιγμή πού ένα χέρι,
τό χέρι τού νεκραναστημένου Μπίλ, άρπαξε τόν τουφέκι από τόν
δικό του.

—Ψηλά τά χέρια! φώναξε δη Μπίλ, και κατέβα κάτω!

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ "ΛΑΧΕΙΟ ..ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" ..ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ"

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Σινεργόμεν και σήμερον τήν δημοσίευσην τών όνομάτων τών τυχε-
ρών άναγκωστών μας :

Οι κ. κ. Ν. Λουμάρος Γιώνειον, Ζαραρ, Ι. Τσαλιβούτας Πλούτωνος
η Πειραιεύς, Κνη. Μιχαήλας Αγρα Παρασκευή Μυτιλήνης, έκερ-
δωσαν άνω μανι σειράν τών έργων της Βιβλιοθήρας τού Μπουκέτου.

Επίσης οι κ. κ. Ν. Λουμάρος Γέρενον, Ανδρ., Πλατανάσης Ζάκυν-
θος, Στυλ. Γεωργίας Αμαλίας 2 Θεσσαλονίκη, Δημ. Τρικυπούλως Α-
ριστοτέλους 18 Θεσσαλονίκη, Γεώργ. Μάλιος Άγρ. Ανδρέου 57 Πά-
τρα, έκερδισαν άνω μανι σειράν 'Ημερολόγιον τού Μπουκέτου.

Τέλος οι κ. Δημ. Λέων Πατησίων 49 'Ενταθη, έκερδισαν έν αντί-
τοπον τού μανιστοφίματος 'Ο Καπετάν Βιβρόλιας.

"Όπως έδηλωσαν η ίδη, οι κ. α. άναγκωστών μας πρέπει νά σπειρουν
νά παραλάβουν τά δώρα τον μέχρι τής 16ης Νοεμβρίου, τό άργητον,
καθώσον ή λογής της Λαζείου μας είνε τρισμός. Τά δικαιωμάτα των
τέλοντων δώρων παραγγέλνονται μετά τής 16ης Νοεμβρίου.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΒΟΥΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",

Κατά τήν πλήρωσην τού δυο δεκαπεντημέρων Λαζείου τού 'Μπουκέ-
τού, η διάτα τής ή γίνεται τήν Τετάρτη 24 έπειταν μηνος είτε τά Γρα-
φεία μας, θά δοθούν τά κάποια δώρα :

Οι 1οι αριθμοί θά κερδίσουν δημαρχία 500.

Οι 2οι αριθμοί θά κερδίσουν μανι μεταλλ. Βούριας.

Οι 3οι αριθμοί θά κερδίσουν 25 λαμές ζεριμάτος Radium.

Και δης αριθμούς θά κερδίσουν δημαρχία ψλοκήρων τήν σειράν τών
'Ημερολόγιον τού 'Μπουκέτου'.

Επίσης πάντες οι άριθμοι ή ληγούνται είτε τά δύο τελεταία
ημέρα τού 1ου αριθμού θά κερδίσουν άνω έν 'Ημερολόγιον τού
'Μπουκέτου' τήν άριστους των ή ενα μέριμνης τήν Βιβλιοθήρας
μας, τής απήτης άξιας με το 'Ημερολόγιον'.

Τά άποτελέσματα τής ής κληρωσίνες είτε το πρωτεύεις τενχος.

ΜΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Είτε έκ την πινεράν μάναγνωστών μας, ή έν 'Αρδεμέν ιπτόλογ-
γος Τερψίδης Λινάρδος, δητις έκερδισε μανι σειράν τών 'Η-
μερολόγιον τού 'Μπουκέτου', μας άπημνηντε τήν κάποια έπι-
στολήν :

—Εν 'Αρδεμά, τη 15 'Οκτωβρίου 1934.

—Αξιότιμε κύριε Διευθυντά,

—Έχω τήν τιμήν νά σάς γνωρίσω, εις απάντησην τού
101-11-34 ληφθέντος δελταρίου σας, ήτι έλασθον
μίαν σειράν 'Ημερολόγιον τού 'Μπουκέτου', τήν δηποίαν
έκερδισα κατά τήν τελευταίαν κλήρωσιν τού Μεγάλου
Λαζείου τού άγαπητού 'Μπουκέτου', και σάς εύχαρι-
στώ θερώμα. Ή είλικρινεια και ή μέσους έκπληρωσις
τών υποσχεσών του, μέ άναγκαζουν νά είμαι παντο-
τενιάν τακτικός άναγνωστης τών περιοδικών σας «Οι-
κενείας» και «Μπουκέτου».

Μέ έκτιμησιν.

Γ. Λινάρδος
'Υπολογιαχός

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Τή μελέτη, περισσότερο από κάποια τήν άλλο, συντελεῖ στήν εύτυχια
μας, γιατί μάς κάνει νά έξαρτούμε τήν εύτυχια μας μονάχα από τόν
ιδών τήν έκποτο μας.

Κριτικά ντε τέ Σατελέ

—Όπως ιστάρχουν σωματικές άρρωστεις, ιπτάρχουν και ημίκες, γιά
τίς διποίες δέν έχει άπωντάς καυμάτια εύθυνη δη άρρωστος. Πρέπει νά
τοισθείσιν οικτόνων πρός απόντων, γιά τήν φυσική τους άδυτητης, ή διποία
είναι άποτελέσμα καυμής άναγνωρής, παραδειγμάτων, διαφθοράς, λιπτη-
σῶν κληρονομικῶν αίτιων και μετρίας διανοητήτος και νομοσύνης.

Π ασήνα ν τέ Χάκαρο

—Η λήθη τού ίδων τού άειτου μας, ή διποία είνε χαρά και δίνων
μαζί, είνε άσταλμες δηλρο τόσο στάνιο, δησ και τό κάλλος και ή με-
γαλοφία.

Μάγια Νταρμεστάτε φ

—Μά κροταλίας! κατέρρωσε νά τραυληση δη Μπλάκυ. Δέν
καταλαθαίνων είπες πάς... τί συνέθη λοιπόν;

—Ναυτον τό πρόβλημα δέν λύσης μέσα στό ήπογειο, πού θά έ-
πισκεφθή τώρα, ώς δου τόν σε εανασκλείσουν στή φυλακή. Κα-
κούργε!... "Ένα μόνο μπορώ νά σου πώ! "Οτι έχω περισσότερος
φίλους δησ δους νόμιζα πώς είλχα! Μού φανερώθηκε μάλι-
στα ένας μέσα στό ήπογειο έντελως άνελπιστα! Οι 'Ερμηρόδερ-
μοι τόν φωνάζουν 'Ολούκ>'!

